

ကလေး
တွေ

ကလေး

တွေ

ခေတ်ပေါ်ကလေး

ကလေး

ကလေး

ချစ်

ပြောစရာ အနည်းအကျဉ်း

တစ်နေ့ ကျွန်တော်ထိုင်နေကျ ဆိုင်ကလေးဆီ သူ ရောက်လာတယ်။
တောင်သမန် 'အမေမာ' ရာပြည့်အကြိမ်မှာ သူပြောထားတဲ့အတိုင်း သူ
တစ်ကိုယ်တော် ကဗျာစာအုပ်လေးအတွက် အမှာစာရေးပေးဖို့ သူ့ကဗျာစာမူ
တွေ ပေးရင်းနဲ့ပါ။

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းက ဘယ်သူ၊ ထုတ်ဝေသူက ဘယ်သူ၊ စာအုပ်တိုက်
က ဘယ်သူ၊ ကဗျာစုစုပေါင်းက ဘယ်နှပုဒ် စသဖြင့် သူ့စာအုပ်လေးအပေါ်
သူ့စိတ်အားထက်သန်မှုကို ကျွန်တော် ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရပါတယ်။ မိုးရင့်ကြယ်
က 'မြန်မြန်လေး၊ မြန်မြန်လေး'ဆိုတာနဲ့ သူ ပြန်သွားတော့ ကျွန်တော့်မှာ
ကဗျာစာအုပ်တွေကို ပြန်လှန်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိ၊ ပိုတော်
တဲ့ ကဗျာဆရာကြီးတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေရဲ့ အမှာစာတွေကိုပေါ့။ သူတို့တွေ
ဘယ်လိုရေးခဲ့ကြသလဲ ဆိုတာတွေပေါ့။ အမှာစာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်
ရေးရဲ့၊ မတွေးရဲတာတွေလည်း ပါမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်အမှာက အမှာစာနဲ့
တူ၊ ကဗျာနဲ့ မတူမှာကိုလည်း စိုးမိပါတယ်။

အမှာဆိုလည်း အမှာပေါ့။

ကဗျာဆိုလည်း ကဗျာပေါ့။

မိုးရင့်ကြယ်ဟာ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲလိုလို တက်ကြွဖျတ်လတ်
နေသူပါ။ သူ့ကဗျာတွေကို တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း
ဟုတ်နေတာပဲ။ သို့သော်ငြား သူ ရေးဖွဲ့ထားတာတွေက အများအားဖြင့်

နာကျင်ကြေကွဲရမှုတွေနဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ၊ အလွမ်းအဆွေးတွေ၊ အမေ အကြောင်း၊ မိသားစုအကြောင်းတွေ ... အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ အမေ မရှိတော့ ပိုပြီးလွမ်း၊ ပိုပြီးနာကျင်ကြေကွဲရပါတယ်။

ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အစီအစဉ် အထားအသိုတွေကို ပါးပါးနပ်နပ် စာတ်ညွှန်းဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့သွားသော ကဗျာတွေကိုလည်း ဖတ်ရတယ်။

ဥပမာ - ဖိနပ်လေးအကြောင်း၊ စက်ဘီးကလေးတွေ၊ ချားရဟတ်၊ ခေတ်မီကစားကွင်း။

ပြီးတော့ အသော့အထွေ ပြောရမလား၊ သရော်ကဗျာ ပြောရမလား ကျွန်တော် မဝေခွဲတတ်ပါ။

ဥပမာ - မင်းသားရှူးကြီး၊ အမဲလိုက်ခွေ၊ မိုးပျံပူဖောင်းလေး၊ သယံဇာတတွေ ပေါ်တဲ့တိုင်းပြည်၊ ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်မှာ သူတို့ အိမ်ဆောက်နေကြပြီ။

သည်နေရာမှာ ကဗျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး facebook ဆိုတာကြီးကိုလည်း တွေးမိတယ်။ သူ့ကဗျာတွေထဲမှာ နှလုံးသားနဲ့ like လုပ်ရမယ့် ကဗျာတွေ ကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ဥပမာ - ‘ပုဂံ’ ကဗျာလိုမျိုး။

ပုဂံကို တော်တော်များများ ရေးဖွဲ့ကြတယ်။ မိုးရင့်ကြယ်လည်း သူ့ဖွဲ့နွဲ့တတ်သလို ရေးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ‘သန်းသန်းထွေး’ ကဗျာ။

မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ကဗျာအမှာကို ကျွန်တော် အဆုံးသတ်ရတော့မယ်။ အဆုံးသတ်မယ်ဆိုမှ နောက်ထပ်တစ်ပုဒ် ရင်ထဲရောက်လာတယ်။ ‘ပြီးခဲ့သော နွေ’တဲ့။ ရာသီဥတုက ဆောင်းနှောင်းလည်း မဟုတ်သေး။ နွေဦးလည်း မဟုတ်သေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေက တကယ်ရောက်လာပါတော့မယ်။ သူ့ကဗျာတွေကလည်း နွေဆန်ဆန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ပူပြင်းလို့ မပြီးကြသေးဘူး မဟုတ်လား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ‘မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းများ’ ခေတ်ပေါ် ကဗျာ စုစည်းမှု စာအုပ်လေးမှာ သူ တော်တော်များများ ပြောခဲ့တာပဲလို့ သူ့ကဗျာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်အမှာကို တကယ်အဆုံးသတ်ရင်း ...။

ချစ်ခင်စွာဖြင့် ...

ခင်စော်မြင့်

၂၉၊ ၁၊ ၂၀၁၅။

“မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းများ” အပေါ် ပြောဖြစ်သမျှ

ခေတ်ပေါ်/ခေတ်ပြိုင် ကဗျာဆရာ မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ကဗျာစာအုပ်မှာ အမှာစာရေးပေးဖို့ ကြိုလာတော့ အခက်တွေ့သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေ၊ ကဗျာစာအုပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဝေဖန်ရေး လို့ မခေါ်နိုင်လောက်တဲ့ ထင်မြင်သုံးသပ်ချက် ဆောင်းပါးတွေသာ ရေးနေပေမဲ့ ကဗျာစာအုပ်အမှာစာ မရေးဖူးပါ။

ပြီးတော့ ကဗျာစာအုပ်မှာ အမှာစာရေးရလောက်အောင် စာပေသမ္ဘာ၊ ပါ၊ ပညာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။ ကျွန်တော်က ကဗျာကို နှစ်သက်မြတ်နိုး ဖတ်ရှုသူ သာမန်စာဖတ်သမား တစ်ယောက်မျှသာဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ကဗျာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေကို အရပ်သားစကား လောက်သာ ပြောတတ်တာပါ။

မှတ်မှတ်ရရ စာအုပ်အမှာစာဆိုလို့ အမျိုးသားစာပေဆုရ ကိုထက်နိုင် (တလုပ်မြို့) ရဲ့ ‘အလင်းပွင့်ကြယ်ကြွေ’ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်မှာသာ အမှာစာသဘောမျိုး ရေးဖူးပါတယ်။ ယခု စာရေးသက် ၁၉၈၉ မှ စရေလျှင် စာပေသက်တမ်း ၂၅ နှစ်အတွင်း ပထမဆုံး ကဗျာစာအုပ်အမှာစာလို့ ဆိုလို့ ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ‘မိုးရင့်ကြယ်’ဟာ ကဗျာရေးသက် အတန်ရလာပြီး ခေတ်ပြိုင်ကဗျာလောကမှာ နာမည်ရပြီး ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အထူးညွှန်းနေစရာ မလိုတော့တဲ့ ကဗျာဆရာ၊ ပြီးတော့ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာ

မှာလည်း နာမည်ရကဗျာတွေကို ရေးခဲ့ပြီးသူ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က သူ့ ကဗျာတွေကို စာဖတ်သူတွေ/ကဗျာဖတ်သူတွေအတွက် အထူးမိတ်ဆက်ပြဖို့ လိုမယ်မထင်တော့ပါ။

ဒီအမှာစာမှာ ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက် ခေတ်ပြိုင်ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထင်မြင်ယူဆချက်တချို့ကို ဦးစွာ ရေးသားလိုပါတယ်။

အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာဟာ ၁၉၇၀ ဝန်းကျင် မိုးဝေ/ခေတ်ပေါ် မော်ဒန်ကဗျာမှတစ်ဆင့် ဆင့်ကဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်တစ်ဦးတည်းရဲ့ ယူဆချက်အရ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဟာ ၁၉၇၀ ဝန်းကျင်မှာ စတင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနောက် ၁၉၈၈ ဒီမိုကရေစီ အရေး တော်ပုံအပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ အပြိုင်းအရိုင်း ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ဒုတိယ ဆင့် ထပ်မံဖွံ့ဖြိုးလာပါတယ်။ နောက် ခေတ်ပေါ်မော်ဒန်ကဗျာဟာ ၂၀၀၀ ဝန်းကျင်လောက်မှာ အီနေရာမှ ၂၀၀၅ လောက်မှာ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာ နည်း ဗေဒအသစ်/ဝါဒအသစ်တွေ ဝင်ရောက်ပူးပေါင်း ထွန်းကားလာကာ ခေတ် ပေါ်/ ခေတ်ပြိုင် ကဗျာသစ် အားကောင်းလာပါတယ်။ နောက် ၅ နှစ်ကျော် လောက်မှာ ဂန္ထီရဖြစ်ခြင်း၊ အတတ်ပညာ ဦးစားပေးလွန်းခြင်း၊ အနက်ကျဲ လွန်းခြင်း၊ ဖွာလွန်းခြင်း၊ ရှည်လျားထွေပြားခြင်းတွေနဲ့အတူ အီလာပါတယ်။ အဲဒီမှာ စာပေစိစစ်ရေး ၂၀၁၂ မှာ နိဂုံးချုပ်သွားပြီးတဲ့နောက် ခေတ်ပြိုင် ကဗျာဟာ ခေတ်ပြိုင်နည်းဗေဒသစ်တွေနဲ့ ပင်မရေစီး ခေတ်ပေါ်ကဗျာတို့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ဟိုက်ဘရစ်အရေးအသားတွေ ထွန်းကားလာပါတယ်။

အဲဒီအရေးအသားတွေဟာ ကဗျာဟာ ဖတ်သူတွေနဲ့ ဝေးနေတဲ့ အနေအထားကို ကဗျာနဲ့ ကဗျာဖတ်သူကြား ပြန်လည်ရင်ကြားစေပေးလိုက် ပါတယ်။ အစွန်းရောက် ခေတ်ပြိုင်ကဗျာစပ်သူတွေလည်း ကဗျာကို ဖတ်သူ ဆီ မဝေးစေဖို့၊ ရင်ခုန်သံချင်း နီးကပ်စေဖို့ ပြန်လည်ပြင်ဆင် ရေးသားလာ ကြတာကို တွေ့လာရပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာဟာ ကဗျာဖတ်သူတွေ ထံကို ပြန်လာနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါက လတ်တလော ခေတ်ပြိုင်ကဗျာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မြင်တာကို ပြောကြည့်တာပါ။

အခု ‘မိုးရင့်ကြယ်’ရဲ့ ‘မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းများ’ ကဗျာတွေကို ‘ခေတ်ပေါ် ကဗျာစုစည်းမှု’လို့ ဖော်ပြထားပါတယ်။ ကဗျာအားလုံးနီးပါးဟာ ထွေပြား ကောက်ကွေ့ ရှုပ်ထွေးတဲ့ အရေးအသားများမှ ဖယ်ခွာပြီး ကဗျာဖတ်သူနဲ့ ရင်ခုန်သံချင်း နီးကပ်စေတဲ့ကဗျာတွေဖြစ်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီလိုဆိုလို့ စကားပြေဆန်လွန်းတဲ့ လွယ်ကူသောကဗျာများလို့ မတွေးလိုက်ပါနဲ့။ ကဗျာ ကို အကြည်လင်ဆုံးဖြစ်အောင် ရေးဖွဲ့ထားတာ၊ လှပသော တင်စားချက်

အဖွဲ့များနဲ့ ဖွဲ့ထားတာကို တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

ထူးခြားချက်က သူ့ကဗျာတွေမှာ နှလုံးသားရေးရာလို ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကို ဖွဲ့တာတောင် ခေတ်ပြိုင်လူထုရင်ခုန်သံ ကိုယ်စားပြု မှုတွေ ထင်ဟပ်နေတာပါပဲ။ ဒါဟာလည်း ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ အကျယ်လောင်ဆုံး တောင်းဆိုနေတဲ့ စာပေအနုပညာတာဝန်ကို မိုးရင့်ကြယ်ဟာ သူနိုင်တဲ့ ထောင့်က ပါဝင်ထမ်းရွက် ဖော်ကျူးပြသနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်မယ်ထင်ပါတယ်။

‘ရှုံးမိုက်မှုဟာ ဆန်းကြယ်တယ်
ကိုယ် အသည်းကွဲတာလည်း ပြတ်သားတယ်
တစ်ရက် သူ့လာကြိုတဲ့ ကားနံပါတ်မှာ
ကြယ်ပွင့်လေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ
ကိုယ်က စက်ဘီးစုတ်လေးပါ
အာဏာရှင်ကို မုန်းနေမိတာလည်း
သွေးထဲက အချစ်တစ်မျိုးပေါ့’
(အဖြူအစိမ်း)

သူ့ရဲ့ကဗျာတွေမှာ အာဏာရှင်စနစ်အောက်က ပိပြားနေတဲ့ ပြည်သူ တွေရဲ့ သာမှု၊ နာမှု ခံစားချက်အထွေထွေကို ကဗျာအနုပညာမြောက်စွာ ရေးဖွဲ့ထားတာ တွေ့ရတယ်။

‘ငါတို့ဟာ အမှောင်နဲ့ ကျင့်သားရနေတဲ့ ပိုးစုန်းကြူးလေးတွေ
အလင်းမှုန်မှုန်လေးတွေ ပေါင်းဖွဲ့
ယုံကြည်ချက်ကို တရှိုက်မက်မက်ထွန်းညှိ
မီးလောင်နာနဲ့ ကမ္ဘာကို မီးလောင်ခံပြီး သယ်ဆောင်လို့’
(နံရံမှာ နားတွေ အသံကို ပန်းပုထုလို့)

သူဟာ လွှတ်တော်ကြီးတစ်ခုကနေ
ထောက်ခံမဲအများဆုံးနဲ့ အတည်ပြုလိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလား
သူဟာ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် ချစ်ကြည်ရေး အထိမ်းအမှတ်
လူကုန်ကူးခံလိုက်ရတဲ့ အဖိုးတန် သယံဇာတတစ်ခုလား’
(မိုးပျံ့ဖောင်းလေး)

‘ရန်သူစာရင်းမှာ ကဗျာဟာ စကားတုတ်နဲ့
ငါ့မြေပုံအညွှန်းဟာ ငါ့အသေခံပုံ’

ငါ့စစ်ဆင်ရေးဟာ

တစ်ကြောင်းကျရင် တစ်ပုဒ်လုံးတက်မယ့် အဖွဲ့အစွဲနဲ့

(အမေ့ကိုယ်ရင် ကမ္ဘာကို ကဗျာကစပြီး ပီးရှို့မယ်)

ကဗျာတွေကိုသာ ထုတ်နုတ်ပြနေရလျှင် တစ်အုပ်လုံးနီးပါး ဖြစ်နေတော့မှာပါ။ သေချာပြောနိုင်တာက မိုးရင်ကြယ်ရဲ့ ကဗျာတွေမှာ ဒီနေ့ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အကျပ်အတည်းတွေကို ကဗျာဆန်/ ကဗျာမြောက်အောင် ဖွဲ့နိုင်တာ တွေ့ရတယ်။ ဒါဟာ ဒီနေ့ခေတ်ပြိုင် ကဗျာထဲက ဟိုက်ဘရစ်အရေးအသားတွေ ဦးတည်နေတဲ့ Trend ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဗျာဖတ်သူအနေနဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကိုသာ ဖတ်ပါလို့ ညွှန်းချင်ပါတယ်။

ဒီကဗျာစာအုပ်ထဲက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ကြိုက်တဲ့ ကဗျာတွေကတော့ ...

ဖယောင်းတိုင်လေးတစ်တိုင်

အဖြူအစိမ်း

မိုးပျံပူဖောင်းလေး

ဆယ်ကျော်သက်

စက်ဘီးကလေးတွေ

ဝေလီဝေလင်း ရန်ကုန်

သယံဇာတတွေပေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်

ဘုရားကြို ဘုရားကြား

ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်မှာ သူတို့ အိမ်ဆောက်နေကြပြီ

ရှေ့ပင်းမော

ခေတ်မီကစားကွင်း

ပီအာဟာ ပီဇာမဟုတ်ဘူး

ကျည်ဆန် ... တို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကဗျာဆရာ မိုးရင်ကြယ် ခေတ်ပေါ်/ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာတွေ ဆက်လက်ရေးဖွဲ့နိုင်ပါစေ။

မျိုးသန့်

၂၃၊ ၁၊ ၂၀၁၅

ပတ္တမြားမြေ။

နောက်ဆက်တွဲ မိုးရင့်ကြယ်၏ ကဗျာရေးဟန်တစ်မျိုး

စာပေလေ့လာမှုမှာ ရေးဟန် Style ကို လေ့လာတဲ့ ရေးဟန်ပညာ ရှင် Stylistic ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ပုဂ္ဂလိက ဝိသေသနအနေနဲ့ ရေးသူသည် စတိုင်တည်းလို့ လေ့လာဖူးပါတယ်။ Style နဲ့ပတ်သက်လို့ ဒီအမှာစာလေး မှာ အကျယ်မပြောသာလို့ မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ကဗျာတွေထဲက သိသာထင်ရှား တယ်လို့ ကျွန်တော်ယူဆတဲ့ မိုးရင့်ကြယ် စတိုင်ကို အနည်းငယ် တင်ပြချင် ပါတယ်။ ကဗျာဝေဖန်ရေး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ထင်မြင်တာကို ရေးတဲ့ လဘောမျှသာပါ။

ကျွန်တော် ကဗျာစုပေါင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထင်မြင်သုံးသပ်ချက် ရေးခဲ့တုန်းက မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ‘ဘုရားကြို၊ ဘုရားကြား’ဆိုတဲ့ ကဗျာကို ရေးဟန် ထူးခြားတာကို အနည်းငယ် ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ မန္တလေးက ‘ကဗျာဆရာတွေ’ စုပေါင်းစာအုပ် တစ်အုပ်မှာပါ။

ခု ဒီကဗျာတွေကို စုစည်းဖတ်လိုက်ရတော့ ‘ဘုရားကြို၊ ဘုရားကြား’ ကဗျာနဲ့ အလားတူ ရေးဟန်တူတဲ့ ကဗျာကောင်းတချို့ ဖတ်လိုက်ရတော့ မိုးရင့်ကြယ်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ ရေးဟန်/ ကိုယ်ပိုင်ဟန် တစ်မျိုးကို ရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဆိုတာ စာရေးစကတည်း က ဖြစ်တည်လာတာမဟုတ်ဘဲ တဖြည်းဖြည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ ဖွဲ့စည်း ဖြစ်တည်လာသော ရေးဟန်လို့ လေ့လာခဲ့ရဖူးပါတယ်။

‘ဟန်သည်ပင် လူတည်း’ ဆိုသလိုပေါ့။

မိုးရင့်ကြယ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိတယ်ဆိုလို့ ရတဲ့ကဗျာတွေကို လေ့လာ ကြည့်လိုက်တော့ စုစည်းထားသော အကြောင်းအရာကို ဖြန့်ကြဲထားသော ဝါကျများနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဖြန့်ကြဲဒီဇိုင်းအတွင်းမှာ တည်ဆောက်ထားတာ ကို တွေ့ရပါတယ်။ သဒ္ဒါရှုထောင့်က ကြည့်လျှင် သပ်ရပ်တဲ့၊ သွေဖည်မှု နည်းတဲ့ ဝါကျတည်ဆောက်မှုအတွင်းက ဖွဲ့စည်းထားတာ၊ ပုံစံမတူ အပြိုင် အဖွဲ့တွေကို အဆင်အကွက် အလှယ်လှယ် သုံးစွဲတာ တွေ့ရတယ်။

အကြောင်းအရာပိုင်းက ကြည့်လျှင် တစ်စုံတစ်ရာသော ပင်မတစ်ခု ကို ဗဟိုပြုထားပေမဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်အနက်တွေဟာ ခေတ်ပြိုင်ထောင့်ချိုးတွေကို သွားရိုက်ခတ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဥပမာ - ‘မိုးပျံပူဖောင်းကလေး’ ကဗျာမှ ကဗျာရဲ့ သိသာတဲ့ ပင်မ အတည်အနေနဲ့ မိုးပျံပူဖောင်းကလေးကို ဝါကျတူတွေ အပြိုင်အဖွဲ့တွေနဲ့ ဖြန့်ကြဲ/စုစည်းထားတဲ့ ဖြန့်ကြဲဒီဇိုင်း အဆင်ကွက်တွေနဲ့ ရက်လုပ်ထားပေမဲ့ အဲဒီအဆင်ကွက်တွေဟာ မိုးပျံပူဖောင်းထဲကနေ ခုန်ထွက်/ဆန့်ထွက်လာကြ ပြီး ယနေ့ခေတ်ပြိုင် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ယဉ်ကျေးမှု စတဲ့ ထောင့်ပေါင်းစုံဆီကို ရိုက်ခတ် ပြန်လည်ယူဆောင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ရှေ့ မှာ ပြန်ပြီး ဖြန့်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီအဆင်ကွက်တွေကတစ်ဆင့် အမောတွေ၊ စဉ်းစားသုံးသပ်ရမှာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ချန်ထားခဲ့သော ‘မိုးပျံ ပူဖောင်းကလေး’ရဲ့ message တွေပါပဲ။

‘ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ မိုးပျံပူဖောင်းလေးတစ်လုံး
တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာနေတယ်
သူ့ကြည့်ရတာ အားအင်ချည့်နဲ့ ပိန်လိုဖျော့တော့လို့

... ..

သူဟာ ကလေးတစ်ယောက်လက်ထဲကနေ
မတော်တဆ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတစ်ခုပဲလား
သူဟာ ဂုဏ်သရေရှိ အခမ်းအနားတစ်ခုကနေ
ဝံ့ဝံ့ကြွားကြွား ထိုးတက်လာခဲ့တဲ့ လက်ခုပ်သံတစ်ခုပဲလား
သူဟာ ဘဏ်တိုက်ကြီးတစ်ခု ဖွင့်ပွဲကနေ
လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် ရယ်မောနေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုလား
သူဟာ နိုင်ငံတော်စီမံကိန်းကြီးတစ်ခုကနေ
ခပ်တည်တည်နဲ့ ချပြလိုက်တဲ့
ပွင့်လင်းမြင်သာမှုမရှိတဲ့ စာရင်းဇယားတစ်ခုလား

သူဟာ လွှတ်တော်ကြီးတစ်ခုကနေ
ထောက်ခံခံအများဆုံးနဲ့ အတည်ပြုလိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလား
သူဟာ အဆင့်မြင့် အမြန်လမ်းမကြီးတစ်ခုပေါ်ကနေ
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် မောင်းနှင်လာတဲ့
ခရီးသွားကားတစ်စီးလား
သူဟာ သူတို့မပါရင် ပွဲမစည်တဲ့ ဘုရားထီးတော်တင်ကနေ
သာဓုခေါ်လာတဲ့ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ရဲတစ်ပိဿာလား

ကျန်တာကို ကဗျာစာအုပ်မှာ ဖတ်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီကဗျာ
မှာ အခမ်းအနား၊ အထိမ်းအမှတ်၊ ဖွင့်ပွဲတစ်ခုခုကနေ လွှတ်တင်လိုက်တဲ့
မိုးပျံပူဇော်လေးမှတစ်ဆင့် ထောင့်ပေါင်းစုံဆီကို ဖြာထွက်သွားတဲ့၊ ရိုက်ခတ်
သွားတဲ့ ခေတ်ပြိုင် မြန်မာ့နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ... ကဏ္ဍပေါင်းစုံ
ရဲ့ လက်ရှိအဖြစ်သနစ်တွေနဲ့ အဲဒါတွေရဲ့ မပြီးဆုံးနိုင်သေးတဲ့ အမောတွေ၊
ပြဿနာတွေကို ကဗျာဖတ်သူရဲ့ အတွေးဆီ ပို့ဆောင်ထားပုံကို တွေ့မြင်နိုင်
ပါတယ်။

ဒီလိုရေးဟန်မျိုးနဲ့ ခေတ်ပြိုင်ရေးရာ အမောတွေကို မိုးရင့်ကြယ်ဟာ
သုံးဆယ့်ငါး၊ ဆယ်ကျော်သက်၊ စက်ဘီးကလေးတွေ၊ အမဲလိုက်ခွေး၊ သယံ
ဇာတတွေပေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်၊ ဘုရားကြို၊ ဘုရားကြား၊ ရှေ့ပင်းမော၊ ခေတ်မီ
ကစားကွင်း၊ ပီအာဟာ ပီဇာမဟုတ်ဘူး၊ ကျည်ဆန် ကဗျာတွေမှာ ရေးဖွဲ့
ထားတာကို တွေ့ရတယ်။

ဒီကဗျာတွေမှာ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော် မော်ဒန်ခေတ်ပေါ် ရေစီးထဲက
အားကောင်းတဲ့ ဖွဲ့နည်းအတတ်ပညာတွေကို ခေတ်ပြိုင် အရိပ်၊ အယောင်၊
ရနံ့တွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ ခေတ်ပြိုင်ကဗျာရေးဟန်ကို တွေ့ရမှာ ဖြစ်ပေ
တယ်။

အမှာစာအနေနဲ့ ဒီလောက်ပဲ ကျွန်တော် ရေးခွင့်ရှိပါတယ်။ ကဗျာ
ဖတ်သူတွေအနေနဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကိုသာ ဖတ်ကြည့်ပါတော့လို့ မေတ္တာရပ်ခံ
တိုက်တွန်းချင်ပါတယ် ခင်ဗျား။

မျိုးသန့်
အေးစက်စက် မိုးကုတ်ဆောင်း တစ်ည။

ကျွန်တော့် မပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းများနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ...

- ဘဝရဲ့ ကြီးမြတ်သော ကဗျာနှစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ အဖေနဲ့ အမေ။
- ချစ်ခင်လေးစားရပါသော ကဗျာဆရာ ကိုရွေး (အိပ်မက်ရိပ်စာပေ)
- ကဗျာစာအုပ်တွေမှာ အမှာစာရေးလေ့ရေးထ မရှိခဲ့ကြပေမဲ့ ကျွန်တော့် နားပူနားဆာလုပ်မှုကြောင့် အမှာစာများ ရေးသားချီးမြှင့်ပေးကြတဲ့ ဆရာမျိုးသန့် (ကိုပါစီ)၊ ကဗျာဆရာ ခင်ဇော်မြင့် (ကိုကျောက်)။
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ ကိုနေမျိုးဆေး။
- အထူးသဖြင့် ဘဝရဲ့ တိတ်တဆိတ် နာကျင်မှုများကို ကဗျာအဖြစ် အသံထွက်ခွင့်ရရှိစေခဲ့ဖို့ ကျွန်တော် တခုတ်တရ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကဗျာ ဆရာ ဘဝတို့အပေါ် ကျေးဇူးစကား ပဲ့တင်လိုက်ပါတယ် ။ ။

မိုးရင့်ကြယ်

ဖယောင်းတိုင်လေး တစ်တိုင်

မပျော်ရွှင်ခြင်းမှာ
အရာရာကို ထွန်းညှိထားလိုက်ပြီ ။

အမှောင်ရယ်
အလိုမပြည့်ဝခြင်းတွေကြား
ဘယ်အထိ တောက်လောင်နေရဦးမှာလဲ
သွားလေသူတွေ ကျင့်သားရခဲ့သလို
ကျွမ်းပေါ့
ကျန်ရစ်သူတွေ တပြည့်ပြည့် ဖြစ်ရသလို
ဆွေးပေါ့ ။

သူ ပန်ဆင်ခဲ့သော မီးတောက်တွေကြား
သူ့မေတ္တာနဲ့တန်သော အလင်းကို
သူ မြင်တွေ့သွားရပါဦးမလား
ကမ္ဘာဟာ
ကြယ်ကို နေရာမပေးချင်မှတော့
လုံခြုံရေးအရ
မီးကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါပြီ ။ ။

ပြီးခဲ့သောနေ့

နာကျင်မှုကို အရသာခံပြီး ပြောနေဆဲပဲလား
သစ်ရွက်ကြွေတွေလို
မီးလောင်လွယ်တဲ့ ပျင်းရိမှုနဲ့
လေနှင့်ရာ ဖုန်လိုလို မြူလိုလို
စိတ်တထောင်းထောင်းထလို့
ဒီနေ့က
ဘုရားပန်းတွေလည်း အကုန်နွမ်းတာပဲ
သောက်တော်ရေလည်း ခဏခဏ ခန်းလို့
ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်ဖို့
ခြင်ဆေးထွန်းရ
ယပ်တောင်ဆီ လက်လှမ်းရ
ကိုယ့် ယောက်ယက်ခတ်ရပုံများရယ်
ရေချိုးပြီးခါစ ဆိုပေမဲ့
ကိုယ့်ပုံစံ
မီးလောင်ထားတဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်လို
ပြာစတွေ မင်းဆီ လွင့်လာနေပြီမဟုတ်လား။ ။ ။

အဖြူအစိမ်း

ရှေးမိုက်မှုဟာ အဆန်းတကြယ်
ကျောင်းလစ်ပြီး ရုပ်ရှင်မကြည့်ဘူး
လူစုပြီး ဘောလုံးချိန်းမကန်ဘူး
အတန်းထဲ မုန့်ခိုးမစားဘူး
ကျောင်းခေါ်ချိန်ဟာ
သူ့မျက်နှာလေး ငေးငေးနေလို့
နေ့စဉ် အပြစ်ပေးခံရတဲ့ ထိုင်ထဆယ်ခါ
ကျောင်းလွယ်အိတ်ဟာ
သူ့အကြောင်းတွေနဲ့ အမြဲပြည့်နေတဲ့ ရေးလက်စ ကဗျာ
ဝန်ခံပါတယ်
ရှေးမိုက်မှုဟာ ဆန်းကြယ်တယ်
ကိုယ် အသည်းကွဲတာလည်း ပြတ်သားတယ်
တစ်ရက် သူ့လာကြိုတဲ့ ကားနံပါတ်မှာ
ကြယ်ပွင့်လေးကို မြင်လိုက်ရတဲ့အခါ
ကိုယ်က စက်ဘီးစုတ်ကလေးပါ
အာဏာရှင်ကို မုန်းနေမိတာလည်း
သွေးထဲက အချစ်တစ်မျိုးပေါ့ ။ ။

အိမ်အပြန်

တဝိုးဝိုး လည်ပတ်နေတဲ့ လွသွားစက်ဆီ
တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးဝင်သွားတဲ့ သစ်သားတစ်ချောင်းလို
ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့တာပါ ။

ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်သွားတဲ့ စိတ်အာရုံတွေ
မြို့ကလေးရဲ့ လမ်းမများအပေါ်
မျက်ရည်အလူးလူး ပေကျံနေခဲ့သော ငယ်ဘဝရဲ့ ဘောလုံးကလေးလား
ကန်ချက်အားပြင်းတဲ့ အလွမ်းကို
ကျွန်တော် မဖမ်းနိုင်ခဲ့ပေ။ ။

ငယ်ငယ်က
အပြင်ကပြန်လာတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပေနေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
မေမေက
ရေချိုးပြီးမှ ထမင်းစားခိုင်းတယ်
အခု
ဆေးကြောမရတဲ့ အစွန်းအထင်းများနဲ့ ကျွန်တော့်အိမ်အပြန်
မေမေ ချက်ကျွေးတဲ့ထမင်းက စင်ကြယ်လွန်းတယ်
ကျွန်တော် ရေမချိုးရဲဘူး ။ ။

မြားနတ်မောင် မဂ္ဂဇင်း
နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၂ ။

စက္ကူပန်းခြောက်များ

လူမြင်မခံဝံ့တဲ့ အကိုင်းအခက်လေးဆိုတော့
စိတ်ထဲမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ။

ထားပါလေ

ကျွန်တော်မှ ချုပ်ရိုးချုပ်သား မသေသပ်ခဲ့တာ
ပေါက်မဲမပါတဲ့ ဆုဖလား ကံစမ်းခွင့်ကြုံရသူ တစ်ယောက်လို
ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်က ဗီလိန်တွေများခဲ့တယ်
အခု . . . ဘယ်သူ့စိတ်နဲ့ လူလားမြောက်နေရတာလဲဆိုတော့
မေးခွန်းတွေက ကိုယ့်အသက်ကို ချိန်ရွယ်
ဒီလျှာကလေး
သူ့ကိုချစ်တယ် ပြောခဲ့ဖူးတာ အမှတ်ရ ။

နေ့စဉ်နဲ့အမျှ

သတိတရ မီးကို ပြာဖုံးလို့

ဘာကို အပြစ်ဖွဲ့ရမှလဲ

စိတ်တိုင်းကျ မစွတ်စိုနိုင်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း

ငါတို့ရနံ့တွေက အဖိုးမတန်ဘူး ။ ။

Fashion Image မဂ္ဂဇင်း

ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၃ ။